



Fővárosi Ítéltábla

17.Pf.20.069/2023/7.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Lukovits Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Lukovits Péter ügyvéd) által képviselt felperes (ingatlan címe³) felperesnek – dr. Sárdy Péter ügyvéd I. rendű alperesi képviselő címe) által képviselt I.r. alperes (I. rendű alperes címe) I. rendű, dr. Savanyó Zsuzsanna ügyvéd (II. rendű alperesi képviselő címe) által képviselt II. rendű alperes (ügyvéd címe) II. rendű, a jogi képviselő nélkül eljáró III.r. alperes (III. rendű alperes címe) III. rendű és az IV. rendű alperes (IV.r. alperes címe) IV. rendű alperes ellen tulajdonjog bejegyzése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2022. december 7. napján meghozott 20.P.20.284/2022/42. számú ítélete ellen az I. rendű alperes – Pf.6. számon kiegészített – 43. sorszámú fellebbezése folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Az I. rendű alperest mentesíti az elsőfokú perköltség, valamint a kereseti és felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésének kötelezettsége alól, és kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 5.036.800 (ötmillió-harminchatezer-nyolcszáz) forint elsőfokú perköltséget, és a jelen ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 5.000.000 (ötmillió) forint kereseti és felülvizsgálati eljárási illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes a keresetében kérte

– a ingatlan címe szám alatti ingatlan (a továbbiakban: perbeli ingatlan) 1400/4328 tulajdoni illetőségére a felperes tulajdonjogának élettársi vagyontársaság jogcímen való megállapítását,

– Budapest Főváros Kormányhivatalának a tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzése érdekében történő megkeresését,

– az alpereseknek a bejegyzés tételére kötelezését.

[2] A keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 116. § (1) bekezdésére, 578. § (1) bekezdésére, és az ingatlan-nyilvántartásról szóló 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) 34. § (1) bekezdésére alapította.

[3] A keresete ténybeli alapjául előadta, hogy az I. rendű alperessel 1986. szeptember 1-jétől 2011-ig élettársi kapcsolatban éltek. Az életközösség alatt közösen szerezték a perbeli ingatlan 2909/4328 tulajdoni illetőségét, de az ingatlan-nyilvántartásba kizárólag az I. rendű alperes tulajdonjogát jegyezték be. 2013. december 3-án az élettársi vagyontársaság rendezéséről és az ingatlanon fennálló tulajdonjog elismeréséről szóló szerződést kötöttek, amelyben az I. rendű alperes a felperes ingatlan-nyilvántartáson kívül megszerzett tulajdonjogát a tulajdoni hányad 1/2 részére elismerte.

[4] Az I. rendű alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a szerződés semmis elsődlegesen az I. rendű alperes szerződéskötéskori cselekvőképtelen állapota, másodlagosan a szerződés jóerkölcsbe ütközése miatt. Harmadrészt azzal érvelt, hogy a perbeli ingatlant az életközösséget megelőzően szerzett különvagyonából vette. Utóbb azt is állította, hogy az együttélés ellenére 1986-tól 2001-ig a felek között nem volt közös gazdálkodás, gazdasági közösség. A közös gazdasági céljuk ezt meghaladóan is kizárólag a családi házas ingatlanuk megvételére terjedt ki. Egyetértés volt közöttük abban, hogy a családi élet színtere közös, az I. rendű alperes egyéni vállalkozása és annak eszközei – a perbeli ingatlant is ideértve – az I. rendű alperes kizárólagos tulajdona. Az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés is ezt a konszenzust tükrözte. Arra is hivatkozott, hogy a perbeli szerződés nem jogkeletkeztető megállapodás, csupán bizonyíték, amelynek a tartalma a perben megdönthető.

[5] A II. rendű alperes a kereset teljesítését nem ellenezte. A III. rendű alperes nyilatkozatot nem tett. A IV. rendű alperes a kereset teljesítését nem ellenezte, ha az a perbeli ingatlanra bejegyzett vezetékjogát nem érinti.

[6] Az elsőfokú bíróság a Kúria Pfv.II.20.041/2021/12. számú végzése alapján másodjára megismételt eljárásban meghozott ítéletével az alpereseket annak tételére kötelezte, hogy a perbeli ingatlanra a felperes tulajdonjogát 1400/4328 hányadban élettársi vagyontársaság jogcímen az ingatlanügyi hatóság bejegyezze az I. rendű alperes tulajdonjogának 1400/4328-ra csökkentése és a II.-IV. rendű alperesek bejegyzett jogainak érintetlenül hagyása mellett.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 1.770.000 forint perköltséget, és az állam javára, a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívásában jelzett módon és számlára 5.000.000 forint le nem rótt elsőfokú és felülvizsgálati eljárási illetéket.

Megállapította, hogy a perrel kapcsolatban felmerült egyéb költségeiket a felek maguk viselik.

Az ítélet jogerőre emelkedése után megkeresni rendelte az ingatlanügyi hatóságot a felperes tulajdonjogának bejegyzése végett.

[7] A döntését a Ptk. 116. § (1) bekezdésére, 578/G § (1) bekezdésére, 205. § (1) bekezdésére és 198. § (1) bekezdésére alapította.

[8] A határozata indokolása szerint az élettársak nem voltak elzárva attól, hogy a közös vagyon megosztását szerződéssel rendezzék, és a perbeli okirattal ez történt. A megállapodás az élettársi kapcsolat időtartamáról tényrögzítést tartalmaz, amely egyben a felperesi igény jogalapja is. A felek egybehangzó nyilatkozatával szerződés jött létre a közös vagyon megosztásának a mikéntjéről, amely az I. rendű alperes választása szerint lehetett a perbeli ingatlan tulajdoni hányada közös gyermekre ruházása mindkét szülő javára haszonélvezeti jog alapításával, vagy az ingatlan és a géppark értékesítése után a vételár egyenlő arányú felosztása. A megállapodás a közös vagyon megosztásának valamifajta rendezését tartalmazza, de az abban foglaltak bíróság előtti kikényszerítésére nem alkalmas. Az I. rendű alperes tulajdonjogot elismerő nyilatkozata azonban jognyilatkozat, és az I. rendű alperes kötelezettséget vállalt az ingatlan és az ingóságok értékesítése esetén a felperesi hozzájárulás beszerzésére, illetve a vételár egyenlő arányú elszámolására is. A közös vagyon megosztásánál pedig ezek a nyilatkozatok kötik a feleket. A szerződés ugyan nem irányult a felperes tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási bejegyeztetésére, de ettől még ez a joga nem enyészik el. A feleknek az edzőterem közös üzemeltetésére irányuló együttműködése utóbb megszűnt, amely indokoltá teszi a közös vagyon megosztását elősegítő további lépések megtételét, így a felperes elismert tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási feltüntetését.

[9] A törvényszék osztotta a felperes azon álláspontját, hogy az okirat szerződéses jellegéből következően kizárólag annak van jelentősége, hogy a megállapodás érvényesen létrejött. Hasonló esetben a Kúria is kimondta (Pfv.II.20.659/2021/4.), hogy ha a tulajdonjog másik házastárs általi – szerződésben foglalt – elismerése alapján az egyik házastárs megszerezte az ingatlan fele tulajdoni hányadát, ez a jogszerzés csak a szerződés érvénytelensége esetén nem következik be. Az I. rendű alperes a szerződés semmisségét nem bizonyította, ezért a jognyilatkozata köti. A kirendelt szakértő szakvéleményét a meghallgatott orvos és ügyvéd tanúk vallomásaival együttesen értékelve az elsőfokú bíróság arra következtetett, hogy a szerződéskötéskor az I. rendű alperes nem volt cselekvőképtelen állapotban. A perbeli szerződést a céljára és a kikötött szolgáltatásra figyelemmel sem találta nyilvánvalóan a társadalom általános erkölcsi közfelfogásába ütközőnek. Az élettársak nincsenek kötve a törvényi rendelkezésekhez, attól eltérhetnek akár úgy is, hogy az egyik félnek többet juttatnak, mint amennyi a törvény szerint őt megilleti, és arra is mód van, hogy különvagyonai vagyontárgyat a közös vagyomba utaljanak. Az sem ütközik nyilvánvalóan a jóerkölcsebe, ha a megszerzett vagyont a közös gyermeknek juttatják.

[10] A lefolytatott bizonyítás alapján megállapította, hogy a felperes és az I. rendű alperes a megállapodásukban rögzített időponttól, de legkésőbb az I. rendű alperes országai házasságának felbontásától élettársi kapcsolatban éltek, és a családi házas ingatlan vétele sem jelentett változást a felek gazdálkodásában. Az ingatlan megvásárlását megelőzően is szereztek olyan vagyontárgyakat, gépjárműveket, amelyek tulajdonjogát a felperes javára jegyezték be a nyilvántartásba.

[11] A megismételt eljárásban a Kúria iránymutatásai szerint lefolytatta a bizonyítást a szerzésben való közreműködés arányára. A felek jövedelmét a beszerzett adóbevallások és a társadalombiztosítási igazolások alapján vette figyelembe. Az I. rendű alperes oldalán az adóbevallásokban szereplő 33.775.250 forinthez hozzászámította a perbeli ingatlan tulajdoni hányadai 1994. és 1996. évi megszerzésének 15.000.000 forint vételárát. A perbeli adatokat

ügy értékelte, hogy a szerzésben való közreműködés az I. rendű alperesre kedvezőbben 2/3-1/3 arányú, de a felek ráutaló magatartással kinyilvánított megállapodása az egyenlő arányú szerzés volt. Ezt a megállapodást a perbeli okiratban utólag is megerősítették.

[12] Megalapozatlannak ítélte a törvényszék az I. rendű alperes azon érvelését, hogy a perbeli ingatlan a különvagyona, miután téves az a jogi álláspontja, hogy az egyéni vállalkozó élettárs vállalkozói tevékenységgel előállított vagyona különvagyon. Az I. rendű alperes jövedelme az életközösség kezdetétől nem minősül különvagyonnak, csak az életközösség kezdetén már rendelkezésre álló vagyona, amelynek az állított 48.000.000 forint összegét és annak hova fordítását nem tudta bizonyítani. A tényelődásai sem terjedtek ki arra, nem vezette végig, hogy mit kezdett a különvagyonával.

[13] Hangsúlyozta, hogy a felek a megállapodásukban a perbeli ingatlan harmadik vételéhez felvett kölcsön ismeretében tettek jognyilatkozatot a közös és egyenlő arányú tulajdonszerzésről, ezért a tartozást közös passzívumnak tekintették. Tévesnek találta az I. rendű alperes azon ellenkérelmét is, hogy a keresetet azon az alapon kell elutasítani, mert a felperes a családi házas ingatlan 1/2 tulajdoni hányadára és a gépjárművére figyelemmel nagyobb mértékben részesült a közös vagyomból, mint ami őt a szerzésben való közreműködés alapján megilleti. A per tárgya ugyanis nem az élettársi közös vagyon megosztása, hanem kizárólag a perbeli ingatlan elismert tulajdoni hányada és annak bejegyzése.

[14] A pervesztes I. rendű alperest kötelezte a felperesnek a megismételt eljárásra 1.000.000 forint + áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíjból és az 500.000 forint felülvizsgálati költségéből álló perköltsége, valamint a felperes részére engedélyezett illetékfeljegyzési jog folytán meg nem fizetett 1.500.000 forint eljárási illeték és 3.500.000 forint felülvizsgálati illeték megfizetésére.

[15] Az elsőfokú ítélettel szemben az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést elsődlegesen annak megváltoztatása és a kereset elutasítása, másodlagosan az elsőfokú ítéletnek a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 252. § (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására utasítása érdekében.

[16] A jogorvoslati kérelmét azzal indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a perbeli okirat téves jogi értékelésével anyagi jogsértést, az ítélete megalapozatlanságával eljárási jogszabálysértést követett el.

[17] Arra hivatkozott, hogy a törvényszék továbbra is tévesen értékelte a perbeli okiratba foglalt elismerést, amely nem jognyilatkozat, mert nem joghatás kiváltására, hanem a fennálló ténybeli vagy jogi helyzet rögzítésére irányul. Elismerte, hogy az okirat valóban tartalmaz az élettársi közös vagyon „valamifajta” megosztását célzó szerződéses rendelkezéseket, de a kereset nem ezek kikényszerítésére irányult. A felek egyébként is kifejezetten megállapodtak abban, hogy a felperes elismert tulajdonjogát nem jegyeztetik be az ingatlan-nyilvántartásba. A bejegyzés mellőzésére irányuló kötelezettségvállalás pedig valódi szerződéses jognyilatkozat.

[18] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pfv.II.20.659/2021/4. számú kúriai határozat analógiakénti felhívásával egyértelművé tette az okirat értelmezésével kapcsolatos tévedését. Az okirat téves értelmezése döntően befolyásolta a többi bizonyíték értékelését, mert a törvényszék minden peradatot és bizonyítékot eleve olyan koncepció mentén értékelt, hogy az összhangban álljon az okiratnak tulajdonított tartalommal, és az ítélet indokolásában voltaképpen az okiratból vezeti le az állítólagos korábbi konszenzust.

[19] Nézete szerint az okirat értékelésénél arra is figyelemmel kell lenni, hogy az aláírásakor mentális zavarral küzdött, és az akarata könnyen hajlíthatóvá vált. A felperes tulajdonjogának elismerése nem joghatás kiváltására irányuló akaratnyilatkozat, így az okirat csupán a bizonyítékok egyikeként vehető figyelembe.

[20] Azzal is érvelt, hogy a törvényszéknek a szerzésben való közreműködés arányát megállapító módszere több okból is kirívóan okszerűtlen. Az adóhatósági jövedelemigazolások szerepét is tévesen értékelte, mert a felek egyező személyes nyilatkozatai szerint a felperes nem végzett semmilyen önálló tevékenységet. Az életszínvonalból és a megszerzett vagyontárgyak értékéből következően mindezeket a felek az igazoltakat többszörösen meghaladó jövedelemből finanszírozták. Az elsőfokú bíróság ezért az igazolásokat a józan ésszel ellentétesen, a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközően értékelte. A szerzési aránynál valójában a felek részéről kifejtett tevékenységet, a felperes vállalkozásban való közreműködésének mértékét kellett volna vizsgálnia.

[21] Teljesen légből kapottnak vélte az elsőfokú ítélet azon állítását, hogy a felek között hallgatolagos konszenzus alakult ki az egyenlő arányú tulajdonszerzésre, mert ilyenek a létét semmi nem támasztja alá. Az I. rendű alperes következetes álláspontja szerint a konszenzus az volt, hogy a családi élet színteréül szolgáló ingatlan közös tulajdonba, az egyéni vállalkozás működtetését szolgáló ingatlan az I. rendű alperes kizárólagos tulajdonába került, az autókat a használatához igazodva sorolták egyikük vagy másikuk kizárólagos tulajdonába, és e konszenzus révén a felperes a tényleges közreműködését meghaladó mértékű vagyonhoz jutott. A vagyontárgyak nyilvántartási helyzetét a tényleges tulajdonszerzési szándékukhoz igazították. A törvényszék a perbeli ingatlan utolsó, 995/4328 hányadának megvásárlására fordított bankkölcsönt is tévesen minősítette közös tartozásnak, mert nem volt olyan közös elhatározás, hogy a felvett kölcsön mindkettőjüket azonos mértékben terhelje.

[22] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítéletet annak helyes indokai alapján kérte helybenhagyni.

[23] A fellebbezés alapos.

[24] Az I. rendű alperes az őt marasztaló elsőfokú ítélet megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt terjesztett elő fellebbezést, így az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján elsőfokon jogerőre emelkedett rendelkezése. Az ítéltábla emiatt az elsőfokú bíróság ítéletét teljes egészében bírálta felül.

[25] A törvényszék a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta; a bizonyítási indítványok teljesítésének elmaradását az I. rendű alperes sem sérelmezte. A bizonyítási eljárás nagyterjedelmű vagy teljes megismétlését, illetőleg kiegészítését az ítéltábla sem látta indokoltnak. Ezért az elsőfokú ítéletnek a Pp. 252. § (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezését célzó másodlagos fellebbezési kérelmet nem találta teljesíthetőnek, és az elsőfokú bíróság ítéletét – a Pp. 253. § (3) bekezdése megfelelő alkalmazásával a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között – érdemben bírálta felül.

[26] A felperes a keresetével a Ptk. 116. § (1) bekezdése szerinti azon jogát kívánta érvényesíteni, hogy az ingatlan-nyilvántartáson kívül megszerzett tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartás feltüntesse. A keresetét arra alapította, hogy a Ptk. 578/G. § (1) bekezdése alapján, az élettársi kapcsolat tényénél fogva szerzett a perbeli ingatlanban tulajdonjogot. Azt állította, hogy az I. rendű alperes tulajdonaként nyilvántartott ingatlanhányad 1/2 arányú tulajdonjogát megszerezte, és annak ingatlan-nyilvántartási feltüntetését kérte.

[27] A fellebbezési eljárásban már nem volt vitatott, hogy a keresetlevélhez 1/F/3 sorszámon csatolt, 2013. december 3-án kelt okiratba foglalt megállapodás érvényes. Az I. rendű alperes ugyan a perben a szerződéskötés kori cselekvőképtelen állapota és a szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközése miatt támadta a megállapodás érvényességét, de az elsőfokú bíróság az érvénytelenségi kifogásait nem találta alaposnak, a fellebbezés pedig az elsőfokú ítélet ezen megállapításait nem érintette. Ezért a másodfokú eljárásban a megállapodást érvényesnek kellett tekinteni.

[28] A felperes az ingatlan-nyilvántartáson kívül megszerzett tulajdonjogának a mértékét a perbeli okiratra alapította. A kereset elbírálása során ezért kiemelt jelentősége volt az okirat, és az abban foglalt nyilatkozatok értelmezésének. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az okirat a ténymegállapító rendelkezésein túl tartalmaz egyoldalú (joglemondó és jogelismerő), valamint kétoldalú jognyilatkozatokat is.

[29] A megállapodás 2., „Előzmények” megnevezésű pontja az élettársi kapcsolat időtartamáról és a megszerzett közös vagyon tárgyairól szóló megállapításokat tartalmaz. A 2.3.2. pontjának utolsó bekezdése pedig a felperes részéről tartalmaz joglemondó nyilatkozatot, amelyben kijelenti, hogy a perbeli ingatlan 109/4328 és 162/4328 tulajdoni hányadainak eladásával szemben nem támaszt kifogást, illetve a megállapodás szerinti feltételek teljesítése esetén megtérítési igénygel sem lép fel. A 4., „A szerződés tárgya” című rész 4.3. pontja pedig a közös vagyonba tartozó családi házas ingatlan tekintetében rögzíti mindkét fél azon joglemondó nyilatkozatát, hogy egymással szemben ezen ingatlan tekintetében követelésük nincs.

[30] A szerződés 4.4. pontjának első bekezdése tartalmazza az I. rendű alperes azon jogelismerését, hogy a perbeli ingatlan 3071/4328 tulajdoni hányada 1/2 részének tényleges tulajdonosa a felperes. A 4.4. pont ötödik bekezdése pedig a felperes részéről azt a joglemondást tartalmazza, hogy az ingatlan-nyilvántartáson kívül szerzett tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését nem kéri. Ugyanez a bekezdés tartalmazza a felperesnek és az I. rendű alperesnek azt a kétoldalú jognyilatkozatát (szerződését) is, hogy a felperes az ingatlan-nyilvántartáson kívül megszerzett tulajdonjogának a bejegyzését csak az I. rendű alperes külön okiratba foglalt hozzájáruló nyilatkozatával (bejegyzési engedélyével) kérheti.

[31] A Ptk. 199. §-a alapján az egyoldalú nyilatkozatból csak a jogszabályban megállapított esetekben keletkezik jogosultság a szolgáltatás követelésére. Ellenben a kétoldalú jognyilatkozat, a szerződés köti a feleket, attól egyoldalúan nem térhetnek el [Ptk. 198. § (1) bekezdése].

[32] A perbeli okirat 4.4. pontjának ötödik bekezdésébe foglalt megállapodással a felek a felperest a Ptk. 116. § (1) bekezdése alapján megillető jogot korlátozták, annak

gyakorlását az I. rendű alperes írásbeli hozzájárulásához kötötték. Az I. rendű alperes pedig ezt a hozzájáruló nyilatkozatát nem adta meg. Ebből következően a felperest a jog gyakorlásának a szerződésben vállalt korlátozottságára figyelemmel a keresettel érvényesített jog nem illeti meg, ezért a keresete nem teljesíthető.

[33] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

[34] Az elsőfokú ítélet megváltoztatása folytán pervesztessé vált felperes köteles megtéríteni az I. rendű alperesnek az előlegezett 136.800 forint szakértői díjból, a Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.468/2019/6-II. számú végzésében megállapított 2.900.000 forint másodfokú, a Kúria Pfv.II.20.041/2021/12. számú végzésében megállapított 500.000 forint felülvizsgálati eljárási költségéből, valamint az elsőfokú és a megismételt eljárásra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (2) és (4) bekezdése alapján megállapított 1.500.000 forint ügyvédi munkadíjból álló, összesen 5.036.800 forint elsőfokú perköltségét, illetve az R. 3. § (2) és (5)-(6) bekezdése alapján a fellebbezés elkészítéséhez szükséges és a másodfokú tárgyaláson való megjelenéssel felmerült időráfordításra figyelemmel mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét [Pp. 78. § (1) bekezdése].

[35] Köteles megtéríteni az államnak a meg nem fizetett 1.500.000 forint kereseti és 3.500.000 forint felülvizsgálati eljárási illetéket is [az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése folytán alkalmazott 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése, Pp. 78. § (1) bekezdése].

[36] Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2023. május 4.

dr. Gyuris Judit s. k.
a tanács elnöke

dr. Kollár Zoltán s. k.
előadó bíró

dr. Matosek Edina s. k.
bíró